

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România” (www.ier.ro). Permisunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

SECȚIA A TREIA

CAUZA DRIHA contra ROMÂNIEI

(Cerere nr. 29556/02)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

21 februarie 2008

Această hotărâre va deveni definitivă în condițiile prevăzute articolului 44 § 2 din Convenție. Poate suferi modificări de formă.

În cauza Driha contra României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (secția a treia), reunită într-un
complet format din :

Boštjan M. Zupančič, *președinte*,

Corneliu Bîrsan,

Elisabet Fura-Sandström,

Alvina Gyulumyan,

Egbert Myjer,

David Thór Björgvinsson,

Isabelle Berro-Lefèvre, *judcători*,

și Santiago Quesada, *grefier al secției*,

După ce a deliberat în camera de consiliu la 31 ianuarie 2008,

A pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 29556/02) îndreptată împotriva României, al cărei cetățean, dl. Constantin Driha (« reclamantul »), a sesizat Curtea la 18 iulie 2002 în temeiul articolului 34 din Convenția pentru apărarea Drepturilor și a Libertăților Fundamentale ale Omului (« Convenția »).

2. Guvernul român (« Guvernul ») este reprezentat de reprezentantul său, dl. Răzvan-Horațiu Radu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. La 5 iulie 2005, Curtea a hotărât să comunice cererea Guvernului. Prevalându-se atât de articolul 29 § 3, ea a hotărât că vor fi examinate în același timp admisibilitatea și fondul cauzei.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE SPEȚEI

4. Reclamantul s-a născut în 1957 și este domiciliat în Oradea.

5. Până în februarie 2000, reclamantul era pompier. Acesta avea statutul de militar și era în subordinea Ministerului de Interne. Printr-un ordin al ministrului de Interne din 29 februarie 2000, reclamantul a fost trecut în rezervă.

6. La trecerea sa în rezervă, prin aplicarea articolului 31 din Legea nr. 138 din 20 iulie 1999 cu privire la salarii și alte drepturi ale militarilor, reclamantului i s-a acordat o plată compensatorie care corespundea cu treizeci și patru de solde brute, și anume echivalentul a 15 001 euro (EUR). Din această plată compensatorie, Ministrul de Interne a reținut o sumă de 107 554 193 lei vechi (ROL), anume 5 843 EUR, cu titlu impozit pe venit.

Reclamantul nu a încasat deci decât 168 593 455 ROL (9 158 EUR). A încasat această din urmă sumă în patru rate lunare.

7. La 27 iunie 2001, considerând această impunere ilegală, cu atât mai mult cu cât alți militari trecuți în rezervă, aflați în aceeași situație, nu au fost supuși unor astfel de impuneri, reclamantul a solicitat în justiție restituirea impozitului perceput pentru această plată compensatorie, precum și actualizarea sumei ținând seama de inflație.

8. Prin hotărârea din 10 ianuarie 2002, Tribunalul județean Bihor a decis că în baza articolelor 31 din Legea nr. 138/1999 și 5 a) din Ordonanța Guvernului nr. 73 din 27 august 1999, plata compensatorie acordată reclamantului era scutită de impozit. Tribunalul a respins argumentele Ministerului de Interne și respectiv de Finanțe care cereau să se constate natura salarială, și deci impozabilă, a acestei indemnizații, apreciind că plata compensatorie punctuală primită cu ocazia trecerii în rezervă nu era asimilabilă cu veniturile de natură salarială în sensul legislației incidente în cauză. Tribunalul a condamnat în solidar ministerele de Interne și de Finanțe să plătească reclamantului suma percepută în plus cu o rată de dobândă de 35%, aceasta din urmă incluzând rata inflației.

9. La 1 aprilie 2002, Curtea de Apel din Oradea a admis recursul introdus de Ministerul de Interne și respectiv de Finanțe, a casat hotărârea tribunalului județean Bihor și a respins acțiunea reclamantului. Conform Curții, atât articolul 6 f) din Ordonanța Guvernului nr. 73/1999 cât și

principiul general al impunerii veniturilor exprimau intenția legiuitorului de a impozita plata compensatorie menționată. Mai mult, intenția legiuitorului

« rezult[a] de asemenea din adoptarea ulterioară a ordonanței de urgență a guvernului nr. 136 [din 14 septembrie] 2000, care modifica [...] articolul 31 din legea nr. 138/1999, stipulând că compensațiile acordate militarilor aveau să fie calculate în funcție de solda lunară netă. »

II. DREPTUL ȘI PRACTICA INTERNE PERTINENTE

A. Dispozițiile legale

1. Legea nr. 138/1999 din 20 iulie 1999 cu privire la salariile și alte drepturi ale militarilor

10. Articolul 31 § 1 din lege prevede :

« La trecerea în rezerva sau direct în retragere, cu drept la pensie, cadrele militare, (...), beneficiază de un ajutor neimpozabil stabilit în raport cu solda lunară brută avută în luna schimbării poziției de activitate, (...) »

2. Ordonanța guvernului nr. 73/1999 din 27 august 1999 cu privire la impozitul pe venit

11. Dispozițiile pertinente ale ordonanței sunt redactate astfel:

Capitolul I : Dispoziții generale

Secțiunea 3 : Domeniul de aplicare

Articolul 5

« Nu constituie venituri impozabile și nu sunt supuse impozitului pe venit:

a) plățile compensatorii, indemnizațiile și celelalte forme de sprijin cu destinație specială, acordate de la bugetul de Stat, de la bugetul asigurărilor sociale de Stat, de la bugetele specializate, de la bugetele publice sau din alte fonduri publice, precum și plățile de aceeași natură primite de un terț, cu excepția indemnizațiilor pentru incapacitate temporară de muncă, de maternitate sau pentru concediul plătit de îngrijire a unui copil în vârstă de mai puțin de 2 ani, care reprezintă venituri de natură salarială (...) »

Articolul 6

« Sunt scutite de impozitul pe venit:

(...)

f) sumele reprezentând plăți compensatorii, calculate pe baza soldelor lunare nete acordate cadrelor militare trecute în rezervă urmare (...) a reducerii și restructurării [de posturi], precum și plățile compensatorii stabilite față de solda lunară netă acordate cu ocazia trecerii lor în rezervă sau [la ieșirea] la pensie (...) »

Ordonanța nr. 73/1999 indica expres în articolul său 86 prevederile legale pe care le abroga, anume treizeci de articole cuprinse în diferite legi și ordonanțe ale guvernului. Legea nr. 138/1999 nu se afla printre acestea.

3. Hotărârea guvernului nr. 1066/1999 din 29 decembrie 1999 de adoptare a normelor metodologice de aplicare a ordonanței nr. 73/1999

12. Această hotărâre are următorul conținut:

« Intră în categoria veniturilor neimpozabile veniturile cum sunt: (...) plățile compensatorii de ajutorare a soțiilor celor chemați, plățile compensatorii sociale, ajutorul de urgență acordat de guvern sau de primari în caz de necesitate, plățile compensatorii de șomaj, plățile compensatorii pentru reintegrarea profesională, plățile compensatorii pentru funeralii, ajutoarele cu caracter umanitar, medical sau social (...), plățile compensatorii sociale acordate în baza legislației referitoare la pensionare. »

4. Ordonanța de urgență a guvernului nr. 136/2000 din 14 septembrie 2000 cu privire la stabilirea plăților compensatorii și a plăților compensatorii acordate militarilor

13. Articolul 1 din ordonanță prevede :

« Plățile compensatorii prevăzute în articolele 7, 8 și 11 din ordonanța guvernului nr. 7/1998, în articolele 6 și 7 din ordonanța de urgență a guvernului nr. 100/1999, precum și plățile compensatorii prevăzute de articolele 31 și [...] din legea nr. 138/1999 sunt stabilite în funcție de solda lunară netă. »

B. Jurisprudența

14. Unii militari trecuți în rezervă, văzând, ca și reclamantul, că plățile lor compensatorii au fost diminuate de impozitul pe venit, s-au adresat

instanțelor. Acestea din urmă au confirmat în mod constant pe parcursul anilor 2000, 2001 și 2002 caracterul neimpozabil al plăților compensatorii acordate în baza Legii nr. 138/1999 și au obligat Ministerul Apărării să restituie impozitul reținut în mod ilegal la sursă, plus rata de dobândă aferentă, conform articolului 1088 din Codul civil.

15. Totuși, la 30 ianuarie 2002, Curtea Supremă de Justiție a apreciat că plata compensatorie era supusă impozitării, în pofida textului articolului 31 din Legea nr. 138/1999 care prevedea contrariul. Ea și-a întemeiat decizia pe interpretarea conexată a articolului 31 menționat, a articolului 5 din Ordonanța Guvernului nr. 73/1999 și a Hotărârii Guvernului nr. 1066 din 29 decembrie 1999, conform căroră a ajuns la concluzia că legiuitorul avusese intenția de a supune impozitării această plată compensatorie, dat fiind că era calculată în funcție de solda brută.

16. La 12 noiembrie 2002, revenind la jurisprudența sa constantă, Curtea Supremă de Justiție a apreciat că plata compensatorie în speță era neimpozabilă. Aceasta a dispus în acești termeni restituirea impozitului reținut la sursă din această plată compensatorie:

« (...) în ceea ce privește impozitul reținut de pârâți pentru plata compensatorie acordată, cererea reclamantului de restituire a impozitului este justificată.

Dreptul solicitantului de a percepe aceste sume apare [...] în baza articolului 31 din legea nr. 138/1999, intrată în vigoare la 1 august 1999, text care nu a fost abrogat de ordonanța nr. 73/1999 din 27 august 1999.

La data trecerii în rezervă a reclamantului, la 31 decembrie 1999, articolul 31 din legea nr. 138/1999 era în vigoare, și prevedea că plata compensatorie nu era impozabilă și că suma acesteia se calcula în funcție de [ultima] soldă lunară brută. Articolul 5 din ordonanța nr. 73/1999 prevede că aceste plăți compensatorii sunt scutite de impozit și că nu pot fi asimilate plăților compensatorii indicate în articolul 6 din ordonanța nr. 73/1999.

Dispozițiile articolului 31 din legea nr. 138/1999 nu au fost modificate decât [la 14 septembrie 2000] prin ordonanța nr. 136/2000, care nu se poate aplica retroactiv. Ca urmare, cererea reclamantului de restituire a impozitului perceput în plus pentru plata compensatorie acordată în baza articolului 31 din legea nr. 138/1999 este justificată. »

17. La 4 noiembrie 2003, Înalta Curte de Casație și Justiție, fosta Curte Supremă de Justiție, a admis un recurs în anulare introdus de procurorul general și a anulat o hotărâre definitivă pe care o pronunțase mai înainte și prin care dispusese restituirea sumei percepute în plus prin impunerea plății compensatorii către solicitantul C.M., militar trecut în rezervă. Aceasta a apreciat că în pofida termenilor expliți din articolul 31 din legea nr. 138/1999 și a hotărârii guvernului nr. 1066/99, care defineau această plată compensatorie ca neimpozabilă, plata compensatorie în cauză era impozabilă prin natura sa salarială.

ÎN DREPT

I. ASUPRA ÎNCĂLCĂRII PRETINSE A ARTICOLULUI 1 DIN PROTOCOLUL Nr. 1

18. Reclamantul susține că plata compensatorie primită la pensionarea sa a fost ilegal supusă impozitării, cu încălcarea articolului 1 din Protocolul nr. 1 care prevede :

Articolul 1 din Protocolul nr. 1

« « Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi privat de proprietatea sa decât din motive de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu se afectează dreptul pe care îl au Statele de a promulga legile pe care le consideră necesare spre a reglementa utilizarea bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor sau a altor contribuții sau amenzi. »

A. Asupra admisibilității

19. Curtea constată că această plângere nu este evident nefondată în sensul articolului 35 § 3 din Convenție. Ea reține pe de altă parte că plângerea nu este afectată de nici un alt motiv de inadmisibilitate și o declară deci admisibilă.

B. Pe fond

20. Guvernul apreciază că reclamantul nu dispune de un bun actual, de o creanță sau de o speranță legitimă, în sensul Convenției. Invocând mai ales jurisprudența *Kopecký contra Slovaciei* ([GC], nr. 44912/98, CEDO 2004-IX), deoarece reclamantul nu dispunea de o hotărâre definitivă în favoarea sa, iar jurisprudența instanțelor în materie nu reprezenta o jurisprudență consacrată. Apreciază că în orice caz ingerința în dreptul reclamantului era prevăzută de Ordonanța Guvernului nr. 73/1999, că aceasta urmărea scopul legitim de a asigura plata impozitelor și că era proporțională cu scopul legitim urmărit.

21. Reclamantul susține că articolul 31 din Legea nr. 138/1999 îi dădea dreptul în mod explicit la o plată compensatorie neimpozabilă pentru trecerea sa în rezervă, că o astfel de plată compensatorie a unei sume echivalente cu treizeci și șase de solde brute i-a fost de altfel acordată, dar că nu a putut să o încaseze integral, deoarece Ministerul de Interne a reținut necuvenit o parte cu titlu de impozit. Apreciază că suma reținută cu titlu de impozit nu avea nici o bază legală, dat fiind că Ordonanța nr. 73/1999 invocată de acest minister pentru a justifica impozitarea plății compensatorii nu era aplicabilă în speță. Cel mult, această Ordonanță confirma conținutul prevederilor cuprinse în articolul 31 din Legea nr. 138/1999, singura bază legală pentru acordarea acestei plăți compensatorii.

22. Curtea reține că părțile au opinii divergente cu privire la problema de a se ști dacă reclamantul era sau nu titular al unui bun susceptibil de a fi protejat de articolul 1 din Protocolul nr. 1. În consecință, ea este chemată să stabilească dacă situația juridică în care se afla reclamantul prin faptul de a se fi impozitat plata compensatorie care îi fusese acordată este de natură a se încadra în domeniul de aplicare al articolului 1 din Protocolul nr. 1.

23. Curtea reamintește jurisprudența constantă privind instituțiile reglementate prin Convenție, conform căreia « bunurile » în sensul articolului 1 din Protocolul nr. 1 pot fi fie « bunuri existente » (vezi *Van der Mussele contra Belgiei*, hotărârea din 23 noiembrie 1983, seria A nr. 70, p. 23, § 48, și *Malhous contra Republicii Cehe* (dec.) [GC], nr. 33071/96, CEDO 2000-XII), fie valori patrimoniale, inclusiv creanțele, pentru care un reclamant poate pretinde că are cel puțin o « speranță legitimă » de a le vedea concretizate (vezi, de exemplu, *Pressos Compania Naviera S.A. și alții contra Belgiei*, hotărârea din 20 noiembrie 1995, seria A nr. 332, p. 21 § 31, și *Ouzounis și alții contra Greciei*, nr. 49144/99, 18 aprilie 2002, § 24).

24. În speță, Curtea subliniază că reclamantul a fost trecut în rezervă la 29 februarie 2000 și că cu această ocazie, conform articolului 31 din Legea nr. 138 din 20 iulie 1999, i s-a acordat un ajutor punctual, sub forma unei plăți compensatorii, a cărei sumă a fost stabilită la 273 147 648 ROL, sau 15 001 EUR.

Ea constată de asemenea că valoarea plății compensatorii, așa cum era stabilită, nu dă naștere la controverse.

25. Ca urmare, Curtea apreciază că reclamantul beneficia la 29 februarie 2000 de un interes patrimonial, anume o creanță în sumă de 15 001 EUR față de Ministerul de Interne. Această creanță avea în mod evident caracterul unui « bun » în sensul primei fraze a articolului 1 din Protocolul nr. 1 (*Pine Valley Developments Ltd și alții contra Irlandei*, hotărârea din 29 noiembrie 1991, seria A nr. 222, p. 23, § 51 ; *Dangeville contra Franței*, hotărârea din 16 aprilie 2002, *Culegere de hotărâri și decizii* 2002-III, § 48). Articolul 1 din Protocolul nr. 1 este deci aplicabil în cazul în speță.

26. Or, reclamantul nu a primit decât suma de 168 593 455 ROL, anume 9 158 EUR, deoarece Ministerul de Interne reținut pentru aceasta cu titlu de impozit echivalentul a 5 843 EUR. Deși Tribunalul din Bihor a apreciat că acest impozit fusese perceput cu încălcarea articolului 31 din Legea nr. 138/1999 din 20 iulie 1999 și a articolului 5 a) din Ordonanța Guvernului nr. 73 din 27 august 1999, Curtea de Apel Oradea a apreciat în ultimă instanță, la 1 aprilie 2002, că hotărârea Ministerului de Interne de a impune plata compensatorie menționată era legală. Pentru a decide astfel, aceasta s-a întemeiat pe intenția legiuitorului de a impune veniturile de natură salarială, și s-a referit în special la Ordonanța Guvernului nr. 73 din 27 august 1999.

27. În consecință, Curtea trebuie să examineze dacă ingerința în dreptul de proprietate al reclamantului reprezentată de impozitarea efectuată la sursă de către Ministerul de Interne și confirmată de Curtea de apel Oradea, a respectat cerințele articolului 1 din Protocolul nr. 1.

28. Articolul 1 din Protocolul nr. 1 impune, înainte de orice și mai ales, ca o ingerință a autorității publice în dispunerea de dreptul la respectarea bunurilor să fie legală (*Iatridis*, citat mai sus § 58).

29. Curtea constată că articolul 31 din Legea nr. 138 așa cum era redactat la momentul la care reclamantul a fost trecut în rezervă, prevedea că plata compensatorie menționată, calculată pornind de la salariile brute, era neimpozabilă. Acest punct nu suscită de altfel controverse între părți.

30. În opinia Curții, textul articolului 31 din Legea nr. 138 prevede în mod suficient de clar caracterul neimpozabil al acestei plăți compensatorii. Articolul 31 din Legea nr. 138/1999 nu a fost abrogat de articolul 86 din Ordonanța nr. 73/1999, ci a suferit o modificare mai târziu, la 14 septembrie 2000, când a fost adoptată Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 136. Aceasta din urmă a operat o modificare în modul de calcul al plății compensatorii în cauză, stabilind ca bază solda lunară netă. Nici ea nu a adus atingere caracterului neimpozabil al plății compensatorii astfel calculate.

Curtea constată că alte texte normative confirmă caracterul neimpozabil al plăților compensatorii de ajutoare sau sociale, în special articolul 5 din Ordonanța nr. 73/1999.

În sfârșit, jurisprudența constantă a instanțelor interne până în 2002 confirmă claritatea și previzibilitatea articolului 31 din Legea nr. 138/1999.

31. Totuși, în hotărârea sa din 1 aprilie 2002, Curtea de Apel Oradea a apreciat că plata compensatorie menționată era impozabilă.

Dacă Curtea dispune de o competență limitată pentru a verifica respectarea dreptului intern (*Håkansson și Stureson contra Suediei*, hotărârea din 21 februarie 1990, seria A nr. 171-A, p. 16, § 47), ea poate pe de altă parte verifica dacă baza legală invocată de Guvern satisface cerințele Convenției privitoare la calitatea legii (*Dominici contra Italiei*, nr. 64111/00, § 79, 15 noiembrie 2005). Într-adevăr, principiul legalității înseamnă existența de norme de drept intern suficient de accesibile, precise și previzibile (*Hentrich contra Franței*, hotărârea din 22 septembrie 1994, seria A nr. 296-A, pp. 19-20, § 42, și *Lithgow și alții contra Marii Britanii*, hotărârea din 8 iulie 1986, seria A nr. 102, p. 47, § 110).

În speță este vorba de a se verifica dacă în cazul de față, interpretarea dată de Curtea de Apel satisface cerințele Convenției.

Or, trebuie constatat că nimic nu permitea în speță Curții de Apel să conchidă impozitarea plății compensatorii menționate în prezența unei norme de drept suficient de clare care prevedea contrariul.

32. Curtea apreciază de asemenea că faptul că Curtea de Casație a apreciat în două hotărâri că plata compensatorie în chestiune era impozabilă, nu ar putea avea incidență asupra clarității legii interne și previzibilității acesteia, deoarece această jurisprudență, în mod manifest contrară prevederilor explicite ale legii interne, era de asemenea contrară atât propriei jurisprudențe a Curții de Casație cât și celei, constante, a altor instanțe interne.

33. În concluzie, Curtea apreciază că ingerința denunțată este manifest ilegală pe planul dreptului intern și, ca urmare, incompatibilă cu dreptul legat de respectarea bunurilor reclamantului. O astfel de concluzie o dispensează să mai cerceteze dacă a fost menținut un just echilibru între cerințele interesului general al comunităților și imperativele protejării drepturilor individuale.

Ca urmare, a avut loc o încălcare a articolului 1 din Protocolul nr. 1.

II. ASUPRA PRETINSEI ÎNCĂLCĂRI A ARTICOLULUI 1 DIN PROTOCOLUL Nr. 1 LA CONVENȚIE COROBORAT CU ARTICOLUL 14 DIN CONVENȚIE

34. Reclamantul se plânde în plus că, ținând seama de faptul că alți militari care se găsesc în situația sa, au beneficiat de o plată compensatorie neimpozitată, a suferit o discriminare contrarie articolului 14 din Convenție. El invocă articolul 14 din Convenție care prevede:

« Exercițarea drepturilor și libertăților recunoscute de (...) Convenție trebuie să fie asigurată fără nici o deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație. »

35. Guvernul contestă această teză susținând că reclamantul nu arată care ar fi temeiul discriminării pretinse și că în orice caz autonomia de care se bucură instanțele interne în interpretarea legii interne nu ar putea fi calificată drept discriminare.

36. Curtea reține că acest capăt de cerere este legat de cel examinat mai sus și trebuie deci să fie de asemenea declarat admisibil.

37. În lumina articolului 14 din Convenție, o discriminare constă în a trata în mod diferit, cu excepția justificării obiective și raționale, persoane aflate în situații comparabile (*Willis contra Marii Britanii*, nr. 36042/97, § 48, CEDO 2002-IV). Pe de altă parte, lista pe care o cuprinde articolul 14 are un caracter exemplificativ și nu limitativ (vezi *Engel și alții contra Țărilor de Jos*, hotărârea din 8 iunie 1976, seria A nr. 22, p. 30, § 72 și *Rasmussen contra Danemarcei*, hotărârea din 28 noiembrie 1984, seria A nr. 87, p. 13, § 34).

38. Curtea reține că, spre deosebire de reclamant, alți militari trecuți în rezervă au beneficiat de această plată compensatorie fără ca ea să fie grevată

de impozit. Or, Curtea nu găsește, în speță, nici un motiv de natură a justifica o asemenea discriminare.

39. În concluzie, a avut loc o încălcare a articolului 14 din Convenție combinat cu articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

III. ASUPRA APLICĂRII ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

40. În termenii articolului 41 din Convenție,

« Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoalelor acesteia, și dacă dreptul intern al Înaltei Părți contractante nu permite decât ștergerea imperfectă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă. »

A. Daune

41. Reclamantul reclamă 9 735 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu material și 50 000 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu moral pe care le-ar fi suferit.

42. Guvernul contestă aceste pretenții.

43. Ținând seama de încălcările constatate ale articolului 1 din Protocolul nr. 1 luat separa și coroborat cu articolul 14, Curtea apreciază, pronunțându-se în echitate după cum cere articolul 41 din Convenție, că se cuvine să acorde reclamantului 8 000 euro (EUR) toate daunele contopite.

B. Costuri și cheltuieli de judecată

44. Reclamantul nu cere rambursarea costurilor și cheltuielilor de judecată.

C. Dobânzi moratorii

45. Curtea judecă adecvat să își întemeieze rata dobânzilor moratorii pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal al Băncii Centrale Europene majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* cererea admisibilă;
2. *Afirmă* că a avut loc o încălcare a articolului 1 din Protocolul nr. 1 ;
3. *Afirmă* că a avut loc o încălcare a articolului 14 coroborat cu articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;
4. *Afirmă*
 - a) că Statul acuzat trebuie să achite reclamantului, în termen de trei luni începând de la data la care hotărârea va fi devenit definitivă conform à articolului 44 § 2 din Convenție, 8 000 EUR (opt mii euro), toate daunele contopite, ce se vor converti în moneda națională a Statului acuzat, plus orice sumă ce s-ar putea datora cu titlu de impozit;

b) că de la data expirării termenului menționat și până la plata acesteia, această sumă se va majora cu o dobândă simplă cu rata egală cu cea a facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană aplicabile pe durata acestei perioade, majorată cu trei puncte procentuale;

5. *Respinge* cererea de satisfacție echitabilă pentru rest.

Redactată în franceză, apoi comunicată în scris la 21 februarie 2008 cu aplicarea articolului 77 §§ 2 și 3 din regulament.

Santiago Quesada

Grefier

Boštjan M. Zupančič

Președinte